

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Ing. V. K.**, zast. JUDr. Ivanou Jelínkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Božetěchova 36, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2006, č. j. 43/56607/2006-431, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2008, č. j. 7 Ca 279/2006 - 66, o námitce podjatosti vznesené vůči soudkyni Nejvyššího správního soudu JUDr. Elišce Cihlářové,

takto:

Soudkyně Nejvyššího správního soudu JUDr. Eliška Cihlářová **není vyloučena** z projednávání a rozhodování věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Afs 105/2008.

Odůvodnění:

Kasační stížnosti se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2008, č. j. 7 Ca 279/2006 - 66, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2006, č. j. 43/56607/2006-431, kterým bylo rozhodnuto podle § 5 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, o tom, že se deleguje místní příslušnost ke správě všech daní stěžovatele s výjimkou daně z nemovitostí, daně z převodu nemovitostí, daně dědické a darovací, spravovaných Finančním úřadem Ostrava II na Finanční úřad Brno I, a to s účinností od 1. 6. 2006. Městský soud žalobu odmítl, neboť shledal, že napadené rozhodnutí je z přezkumu vyloučeno, neboť je pouze úkonem, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

V námitce podjatosti vůči soudkyni Nejvyššího správního soudu JUDr. Elišce Cihlářové stěžovatel uvádí, že jmenovaná byla předsedkyní senátu Krajského soudu v Ostravě, který před delší dobou zamítl více než 40 žalob stěžovatele proti různým orgánům. Stěžovatel je toho názoru, že uvedená soudkyně při svém rozhodování postupovala v rozporu s nálezy Ústavního soudu. Dle stěžovatele tak soudkyně svým rozhodováním znemožnila to, aby se stěžovatel mohl domáhat ochrany soudní moci podle čl. 36 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod. Proto má stěžovatel pochybnosti o nepodjatosti uvedené soudkyně a navrhuje, aby byla z projednávání a rozhodování věci vyloučena.

Ve svém vyjádření k podané námitce podjatosti soudkyně JUDr. Eliška Cihlářová uvedla, že nemá žádný poměr k věci, k účastníkům ani k jejich zástupcům. Dodává, že stěžovatele osobně nezná, pouze před více než 10 lety se podílela na rozhodování o žalobách stěžovatele proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě.

Při posouzení důvodnosti námitky podjatosti vycházel Nejvyšší správní soud z § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), podle kterého jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce však nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. musí účastník námitku uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud.

Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen vskutku výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě.

Poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci, tedy zejména v případech, kdy by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, může jít také o vztah ekonomické závislosti. Smysl a účel ustanovení o vyloučení soudce z důvodu jeho podílu na předchozím soudním řízení pak spočívá ve vyjádření principu instanční oddělenosti řízení před jednotlivými funkčně příslušnými soudy jako záruky vnitřní nezávislosti soudní soustavy, a tím i práva každého na spravedlivý proces. S ohledem na specifika správního soudnictví je nutno pojem „*předchozí soudní řízení*“ interpretovat tak, že tutéž věc nemůže u krajského soudu a poté u Nejvyššího správního soudu projednávat a rozhodovat stejný soudce. V daném případě ovšem v řízení před Městským soudem v Praze rozhodoval senát ve složení JUDr. Ladislav Hejtmánek, Mgr. Aleš Sabol a JUDr. Iveta Šašková, zatímco před Nejvyšším správním soudem má rozhodovat senát ve složení JUDr. Eliška Cihlářová, JUDr. Jaroslav Hubáček a JUDr. Karel Šimka, takže o takový případ evidentně nejde. Stěžovatel také nenamítá, že by se jmenovaní soudci jakkoliv podíleli na vydání rozhodnutí před správním orgánem.

Žalobce ani žádnou jinou ze skutečností, pro něž má být soudce vyloučen z projednávání věci, neuvádí. Namítá pouze to, že soudkyně JUDr. Eliška Cihlářová již několik jiných právních věcí stěžovatele rozhodovala. V § 8 odst. 1 s. ř. s. je přitom výslovně uvedeno, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Stálá je ve výše uvedeném směru i judikatura zdejšího soudu. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 - 18, publ. pod č. 53/2004 Sb. NSS, podíl soudce na rozhodování v „*předchozím soudním řízení*“ ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s., který zakládá důvod pro jeho vyloučení, se týká rozhodování ve stejné věci u soudu nižšího stupně; „*předchozím soudním řízením*“ není řízení v jiné soudní věci, byť by se i týkala týchž

účastníků. Obdobné jsou i právní závěry plynoucí z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2004, č. j. Nao 13/2004-54, publ. pod č. 433/2005 Sb. NSS.

Ze všech shora uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu